

Röd, grön och svart omställning

Trym

2020-06-11

Anarchist Archive

anarchist-archive.org · anarchist-archive@riseup.net

I det revolutionära ögonblicket 2020 tydliggörs att en omställning behövs. Hur organiserar vi nästa steg?

Det här är verkligen spännande tider att leva i. De statistiska slutsatserna från slutet av det förra årtusendena om den enda vägens politik och historiens slut har ställts på ända och ett revolutionärt ögonblick börjar skymta med sin närvaro tack vare att den svarta i USA verkar ha bestämt sig för att måttet är rågat.

Klimatkampens utdragna momentum, tillfälligt överskuggat av Coronakrisen, lämnar en öppen fråga. För en del skapar krisen ett limbo, en paus. Andra upplever snarare att tillvaron framträder skarpare och att strukturella orättvisor, som dolts i det vardagliga skenet av normalitet, kommer upp till ytan och förtydligas i klyftan mellan de som säkert kunnat arbeta i sina hem och dem som tvingats till än mer stressiga, än mer prekära arbetsvillkor i så kallade essentiella yrken. Coronakrisen gör det möjligt för oss att tänka i termer av ett *Före* och ett *Efter*. I det läget har många röster höjts om att krisen manar oss att ställa om. Omställning, vad betyder det annat än en Revolution? I det läget kan vi vara tacksamma att det inte finns något tydligt spjutspetsparti att samlas bakom.

Klimatkrisen aktualiserar hur ohållbar den rådande ordningen är. Det har lett till att omställningsnätverk och omställningsgrupper grundats, aktionsnätverk, mas-saktioner och mer därtill. Vi lever med insikten om att omställningen behöver vara intersektionell och revolutionär, något som saknas i grupper som försöker förena hållbarhet med vinstintressen. Det finns ingen snäll kapitalism eftersom evig tillväxt är omöjlig inom ramen för ett slutet ekosystem. I omställningsrörelsen behövs därför både röda, gröna och svarta röster.

En bidragande förklaring till att #blacklivesmatter kunnat nå momentum just nu är att många saknar, eller inte kan delta i en 40+ timmars arbetsvecka. Hade vi haft tid hade kanske detta hänt för länge sedan. Vi agerar utifrån de materiella omständigheter vi lever i. En del av anarkismens idé är att vi gemensamt kan förändra våra materiella omständigheter. Vi kan ställa om i marginalerna och alternativa kollektiva strukturer som ger oss kapacitet att agera mer autonomt i förhållande till den rådande ordningen. Ett motstånd behövs, men vi behöver också bygga de alternativa rum där motstånd kan växa.

En röd, grön och svart omställning behövs. Jag föreställer mig att den börjar med att vi funderar på hur vi kollektivt kan lösa våra grundläggande behov utan inblandning av stat och företag. I självorganiserade grupper, anpassade efter de omständigheter vi befinner i oss i och efter de behov vi strävar efter att tillgodose. Genom att hjälpas åt att odla mat, förvalta kläder, ordna bostad och organisera vår trygghet. Är det inte precis det som är målet med den autonoma zonen i Seattle, Zad Notre-Dame-des-Landes, Rojava eller alla de andra inspirerande exempel som visat vägen mot hur en postkapitalistisk tillvaro kan tänkas se ut?

Anarkister har en självklar plats i sådana sammanhang och många anarkister deltar i de sammanhangen. Samtidigt saknar jag explicit revolutionära samman-

hang som också drar slutsatser mellan olika kamper och engagemang, till en framtid där makt endast är någonting vi utöver med varandra och inte på någon annans bekostnad.